

Bidt af jazzbacillen – af Ole Brandt

Inden for de senere år er Flemming Højmann Hansen sprunget ud som sanger i det rytmiske kor Sangskaderne. Det lugter lidt af jazz - og af personlig musikalsk udfoldelse efter mange år som en af jazzens store organisatoriske bagmænd i Holbæk.

Flemming Højmann Hansen (født i 1943) har været formand i to perioder. Den første var 1969 til 1975, da klublivet kom i krise efter nedrivningen af det gamle hotel Isefjord, men blomstrede op igen, da jazzten fik sit helt eget tilholdssted på Østre Havnevej. Under anden runde af hans formandskab – fra 1995 til foreløbig 2005 - har klubben bidt sig fast som en scene for samtidig, spændende og kvalitetsstempelt jazz.

- Jeg havde jo ikke gidet det her, hvis det ikke var for live-oplevelsen, som er noget ganske særligt. Kontakten mellem musikere og publikum bærer de store øjeblikke. Og så er det vigtigt, at de unge er tilbage blandt jazzklubbens publikum, siger Flemming Højmann efter en jazzklub-karriere, der har strakt sig over mere end 30 år. Han var selv kun 16 år, da han i 1959 som nyvakt jazzinteresseret blev medlem af den lokale jazzklub. På et tidspunkt, hvor jazzklubberne blomstrede landet over.

- I starten var det jo de mere festlige orkestre som Papa Bue, Chris Barber og Theis/Nyegaard, det handlede om. Men der gik kun et par år, så var jeg tændt på det mere moderne. Jeg lyttede tidligt til Charlie Parker - uden at fornægte rødderne, siger Flemming Højmann. Dengang i 60'erne udspillede der sig lidt af en fløjkrig i klubben. Mange kunne ikke li' eller blev forskrækkede over den moderne jazz. I bestyrelsen var der løbende diskussioner men til syvende og sidst en almindelig accept af, at der også skulle være plads til det mere "smalle" - til det udefra kommende nye og spændende.

- Jeg må tage hatten af for Ole Gohn, som selvom han selv var forankret i den traditionelle jazz, holdt fast ved, at der skulle være plads til det nye, siger Flemming Højmann, som får spotlys i øjnene, når han tænker tilbage på den perlerække af musikere, klubben kunne præsentere: Stan Getz, Oscar Pettiford, Cecil Taylor, Albert Ayler, Eric Dolphy, Oscar Peterson, Dexter Gordon, Ben Webster, Dizzy Gillespie og mange, mange flere.

I Slaraffenland

Jazzinteressen tog ikke direkte skade af, at han som ung nyuddannet revisor og regnskabsmedarbejder fik job i København. Det var dengang, det gamle Jazzhus Montmartre i Store Regnegade blomstrede med store gæstende og herboende jazzkoryfæer på plakaten. Og så var der Vingården med hele den danske jazzgarde.

- Jeg var jo bidt af jazzbacillen, og det var et slaraffenland for en jazzfreak, siger Flemming Højmann.

Et påbegyndt HD-studium på aftenbasis led til gengæld skade. Efter et par år vendte Flemming Højmann hjem til Holbæk ("én gang holbækker, altid holbækker"), hvor han har boet siden og i det professionelle liv har arbejdet som revisor i Revisorinteressentskabet og regnskabsmedarbejder hos bl.a. entreprenørvirksomheden Boeg Thomsen i Vipperød og siden 1968 i det, der efter diverse fusioner og strukturændringer nu hedder Told & Skat, hvor han med base i Høje Tåstrup pt. arbejder med tilsyn med skatteankenævne og den kommunale ligning.

De gyldne år

Den professionelle tilgang til tal var direkte anledning til, at han midt i 60'erne blev opfordret til at blive jazzklubbens kasserer. Siden har han gjort turen med fra det gamle Isefjord, som blev revet ned, over et mellemstil på Industrien til Værkstedet på Østre Havnevej, som i tre-fire år var rammen om en af klubbens gyldne perioder. Her fik klubben, med kommunal støtte og efter en stor frivillig arbejdsindsats med istandsættelse, foden under eget bord.

- Jeg glemmer aldrig, da vi ved klubbens 20 års fødselsdag i 1975 kunne præsentere det fantastiske Thad Jones/Mel Lewis Bigband. Værkstedet var akustisk et fremragende rum og man kom meget tæt på musikken, husker Flemming Højmann, som efter epoken på Østre Havnevej og flytningen til det nye Musikhus Elværket i en periode var ude af jazzklubarbejdet. Det faldt sammen med, at klubben var ramt af nye musikalske smagsretninger og efterhånden skiftede navn til Musikklub Værkstedet.

Men han var på pletten og på ny drivkraft, da 40 års jubilæumsarrangementet i 1995 udviklede sig til en genoplivning af den gamle klub med en ny profil og den nye intimszene på musikhusets førstesal som fast tilholdssted.

- Det er en anden måde at drive jazzklub. Det handler ikke længere om gynger og karruseller men om de offentlige støtteordninger, som er den eneste mulighed for, at en klub som vores kan overleve, siger Flemming Højmann